

ADELANTE

Driemaandelijkse nieuwsbrief – jaargang 1 – nummer 3
juli – augustus - september 2002 – afgiftekantoor Roeselare 1-P209047
vu Hilde Fiems, Gitsestraat 354 8800 Roeselare

REDACTIONEEL

Nee, je hoeft je er echt niet aan te verwachten, aan een introetje met de uitnodiging om dit Adelante nummer te lezen op een rustig moment, in je ligzetel op het terras en 't liefst nog met een drankje binnen handbereik. Nee, ik kreeg de laatste tijd al te veel blaadjes met deze uitnodiging. En dat terwijl het hier in België tijdens deze eerste week van juli bijna onophoudelijk regent en de temperaturen onder hun drempelwaarde gaan zodat de centrale verwarming automatisch aanslaat. Van seizoenen gesproken ...

In Boliviaë gaat het er tenminste anders aan toe. Op 21 juni begon daar – zo gaat dat aan de andere kant van de wereld – de winter. En sindsdien weet Hilde hoe koud 'koud' wel kan zijn. Hoogtijd dus om haar brief Vlaanderen rond te sturen. Dat ze tijdens de laatste drie maanden helemaal niet stilgezeten heeft, zal niet alleen met de koude te maken hebben. Met haar nu al 9 maanden durende aanwezigheid en dus extra ondersteuning, heeft de jongerenwerking in Llalagua een extra impuls gekregen en worden er volop initiatieven geboren. Hilde laat er ons in deze nieuwsbrief mee van proeven. Verder serveert ze u een mooi verhaal voor kleine én grote mensen – of grote en kleine kinderen – en leuke weetjes. Wie dit leest zal het opnieuw merken: Hilde en Llalagua komen weer een stukje dichterbij De wens 'veel leesgenot' is bij deze waar geworden

Ann Verschingel

Hilde schrijft uit Llalagua

Dinsdag, 18 juni 2002

dag allemaal!

Hier ben ik weer eens! Alweer 3 maanden verder, en ik heb de indruk dat de tijd alsmaar rapper gaat! Voor ik het goed en wel zal beseffen, zal ik weer thuis zijn. En er is nog zoveel te doen! Maar we hebben ook al veel gedaan. Soms lijkt het wel in stroomversnelling te gaan: de activiteiten volgen elkaar snel op, van langs alle kanten worden we uitgenodigd op activiteiten van andere organisaties, er worden activiteiten samen georganiseerd... allé, de mensen beginnen de Asociación Juvenil goed te kennen, en het gaat vooruit!

Ik kan moeilijk alle activiteiten opnoemen, dan zou Adelante minstens uit 20 bladzijden bestaan, maar ik pik er toch enkele uit.

Op zondag 21 april waande ik me eventjes terug in de Chiro; we hadden een groot **Spel zonder Grenzen** op touw gezet. Eigenlijk was het de bedoeling dat zowel volwassen ploegen als kinderen zouden deelnemen als "verbroedering", en hoewel een aantal volwassen groepen (het gemeentebestuur, de universiteit,...) hun deelname zelfs telefonisch bevestigde, was er geen enkele deelnemer groter dan ik! Maar geen nood, met het kleine volkje hebben we ontzettend veel plezier gehad! Een 70-tal kinderen en jongeren speelden alsof hun leven ervan afhing; er werden "win-strategieën" per groepje uitgewerkt, er

werden methodes bedacht om de andere te slim af te zijn, en er werd vooral ook geprobeerd om te zeuren! Kinderen zijn kinderen, niet!?! Uiteindelijk ging een groepje van de parochie met de rugzakjes van Radio 1 lopen! Het was een zalige dag, ik geniet er nog van als ik er aan terug denk, al heb ik er wel een longontsteking aan over gehouden! Ik was al een hele tijd aan het hoesten en snorren, en tijdens de opkuis van het Spel zonder Grenzen begon het plots te hagelen! Aangezien het al de hele voormiddag stralend weer was, had ik alleen maar een T-shirt aan, net zoals de anderen trouwens. Nou, en dat heeft me geen deugd gedaan. Vijf dagen 40°C koorts – net op dat moment kwam Sophie Machtelinckx toe, een Brakelse vrijwilligster, die samen met hermana Sonia “de wacht hielden” aan m'n bed, maar ik weet daar niet veel meer van!

Zaterdag 25 mei hadden we ook een goeie activiteit: **Foro debate Actoría Política**. We wilden een dag organiseren rond politiek voor de Llallagueense jeugd. De verkiezingen staan voor de deur (30 juni) en het leek ons belangrijk de jongeren te oriënteren en informeren. De jeugd vormt een grote groep in het land en ze zijn makkelijk te beïnvloeden, iets waar de politieke kandidaten sterk in zijn. Dat zal ook wel universeel zijn! Eén van de sprekers was padre Roberto Durette, de “vader” van Radio Pio XII. Die kon zijn ogen niet geloven toen hij het centrum binnenkwam en zag hoeveel deelnemers er waren! We hadden op een 40-tal gerekend maar er waren 126 jongeren! Hij verdeelde de gasten in groepjes: elke groep moest een eigen uitgevonden politieke partij vormen, een president en vice aanstellen en een werkbeleid uitwerken voor gezondheid en onderwijs. Het was vooral interessant om te zien hoe er in de groepjes gewerkt werd; wie het woord nam, welke groepen werden vergeten, hoe “democratisch” ze waren in het nemen van beslissingen,... én er kwamen mooie voorstellen uit de bus! Aan enthousiasme ontbrak het alleszins ook niet! Er werd luid gediscussieerd, op tafel geslaan, maar ook hartelijk gelachen in elke groep.

In de namiddag waren de politieke kandidaten voor de Circunscripción 39 (Llallagua, Uncía en Chayanta) uitgenodigd. Eerst kreeg elke kandidaat (4 van de 7 zijn komen opdagen) 10 minuten tijd om zijn werkplan voor de jeugd voor te stellen. Amai, daar werd serieus rond de pot gedraaid, om te verbloemen dat er helemaal geen werkplan voor de jeugd is! Na hun “betoog” mochten de jongeren vragen afvuren op de kandidaten, en er werd inderdaad nogal “gevuurd” hoor, amai! Maar goed, realiteit is realiteit, en naar de jeugd wordt nauwelijks geluisterd, dus het was goed dat ze nu eens hun gal konden spuwen!

Tegen 18:00 waren de gemoederen weer bedaard en konden we moe maar tevreden aan tafel gaan! Veel gasten kwamen ons persoonlijk bedanken voor ons initiatief – als dat geen hart onder de riem is, hé!

Met het Comité de Defensa de la Familia y Juventud organiseerden we op zondag 2 juni een **Poëzie Festival**, om wat meer bekendheid te geven aan de 3 kinderbibliotheekjes en om wat geld en schoolmateriaal in te zamelen. Het Jeugdcentrum liep vol want er waren veel meer deelnemers dan we hadden durven dromen! Veel kinderen brachten hun gedichtje zowel in het Spaans als in het Quechua. En de juffen van de scholen leken even nerveus als de kinderen zelf! Peter en Griet, jullie hadden er echt moeten bij zijn! Volgend jaar misschien?!

De laatste grote activiteit was op donderdag 13 juni: **Festival Cultural Educativo** in de Comunidad Uyuni (neen, niet Uyuni van de zoutvlakte), Ayllu Sikuya, onze eerste activiteit op het platteland. Uyuni ligt op 2 uur rijden van Llallagua, maar er rijden geen bussen tot daar. Dus hadden we een kleine vrachtwagen gehuurd, en dat was al een heel avontuur op zich! Onze chauffeur was don Moises (Mozes) en in de laadbak werden we wat meer door elkaar geschud dan een kindje in een mandje op het water! De weg was prachtig: een smalle aarden weg, zijn weg zoekend door het Andesgebergte, hier en daar een kleine gemeenschap met adobe huisjes en zonder elektriciteit. Nu en dan doorkruisten we een riviertje, waar een laag ijs op lag – om jullie een idee te geven van de winterse kou! Toen we er bijna waren, bleek dat de remmen het begeven hadden, slik, in de bergen is dat niet echt ideaal! Eventjes paniek, maar don Moises trok wat aan een paar draadjes onder de motorkap en dan vertrokken we weer... Soms is het beter om je verstand op nul te zetten!

Onderweg pikten we al veel kinderen op, die te voet van hun school naar Uyuni aan het wandelen waren. Sommige kinderen waren al 2 uur aan het stappen met hun leerkrachten! Jammernoeg kon ik niet met de kinderen spreken want ze spraken alleen maar Quechua en mijn kennis van het Quechua is nog altijd héél beperkt! Velen raakten maar niet uitgekeken op Sophie en ik; waarschijnlijk hadden ze nog niet zo vaak blanken gezien!

Tien van de elf lagere schooltjes van de “kern Uyuni” namen deel. Het schooltje van Capunita was afwezig omdat er geen transportmogelijkheden waren. Elke school mocht 3 nummertjes opvoeren: veel dansjes, zang, een paar gedichtjes,... Het was mooi, en vooral ontroerend om die kleintjes bezig te zien! Ik zat in de jury, en het was

eerlijk gezegd moeilijk om punten te geven, want ik vond het allemaal mooi! Er waren 3 grote winnaars, maar we hadden voor elke deelnemende school een prijs voorzien. Die gelukkige gezichtjes vergeet ik nooit meer!

Tot onze verbazing hadden de mensen van de gemeenschap achteraf ook nog een verrassing voor ons: ze hadden wat'ya klaargemaakt om ons te bedanken. Met stenen en kluiten aarde wordt een oventje in de vorm van een iglootje gemaakt en daarin worden aardappelen gekookt, heerlijk!

Iedereen was tevreden op de terugweg. Een deel van de leerkrachten ging met ons mee naar Llallagua. Het werd rap donker en er was een ijskoude wind. Om ons wat te verwarmen, begonnen we te zingen en te dansen in de laadbak. Ja, ja, de Nederlandse Amerikaan moest er ook aan geloven, vooral "van boven naar onder, van links naar rechts"! Leuk! We waren echt moe toen we weer thuiskwamen, niet alleen omdat we al van 's morgens vroeg in de weer waren, maar vooral van de buitenlucht. Een warme pannenkoek, een goeie kop thee en een lange maar positieve vergadering met Erwin (BD La Paz) en Wim (BD Brussel) zorgden voor een mooie afsluiter van de dag!

De laatste maanden zijn drukke vergadermaanden geweest – de centen van de POA (cfr Adelante 2) zijn nog altijd niet verdeeld, de gemeenteraadsleden spreken er weer eens van om de burgemeester af te zetten - enkele gingen zelfs in hongerstaking, zona 4 snapt nu nog het belang niet van drinkbaar water,... Het lijkt wel een liedje zonder einde! We proberen op elke vergadering van de gemeente aanwezig te zijn, in de hoop dat we een deel van de centen voor het Jeugdcentrum gaan krijgen. We zijn al goedgekeurd in de PDM (Plan de Desarrollo Municipal) tijdens een vergadering met vertegenwoordigers van de verschillende zonas en campamentos van de hele gemeente – ik dacht dat dat een overwinning was, maar nu blijkt dat daar niet altijd rekening wordt mee gehouden bij de uitwerking van de POA ... Soms snap ik er niets meer van!

Daarnaast waren er ook vergaderingen met verschillende organisaties om samen een Sociaal Netwerk op te richten op gemeentelijk niveau, ter bescherming van de rechten van kinderen en jongeren. Tot nu toe tonen de gemeenteraadsleden veel interesse (verkiezingstijd!), en er zou steun komen van UNICEF. Nu werkt de Defensoría de la Niñez y Adolescencia met 2 mensen, en dat is veel te weinig, want er zijn zoveel mishandelde, misbruikte en verlaten kinderen. Ik denk dat we met een Netwerk heel wat zouden kunnen bereiken! Laat ons dus hopen dat het effectief tot stand komt!

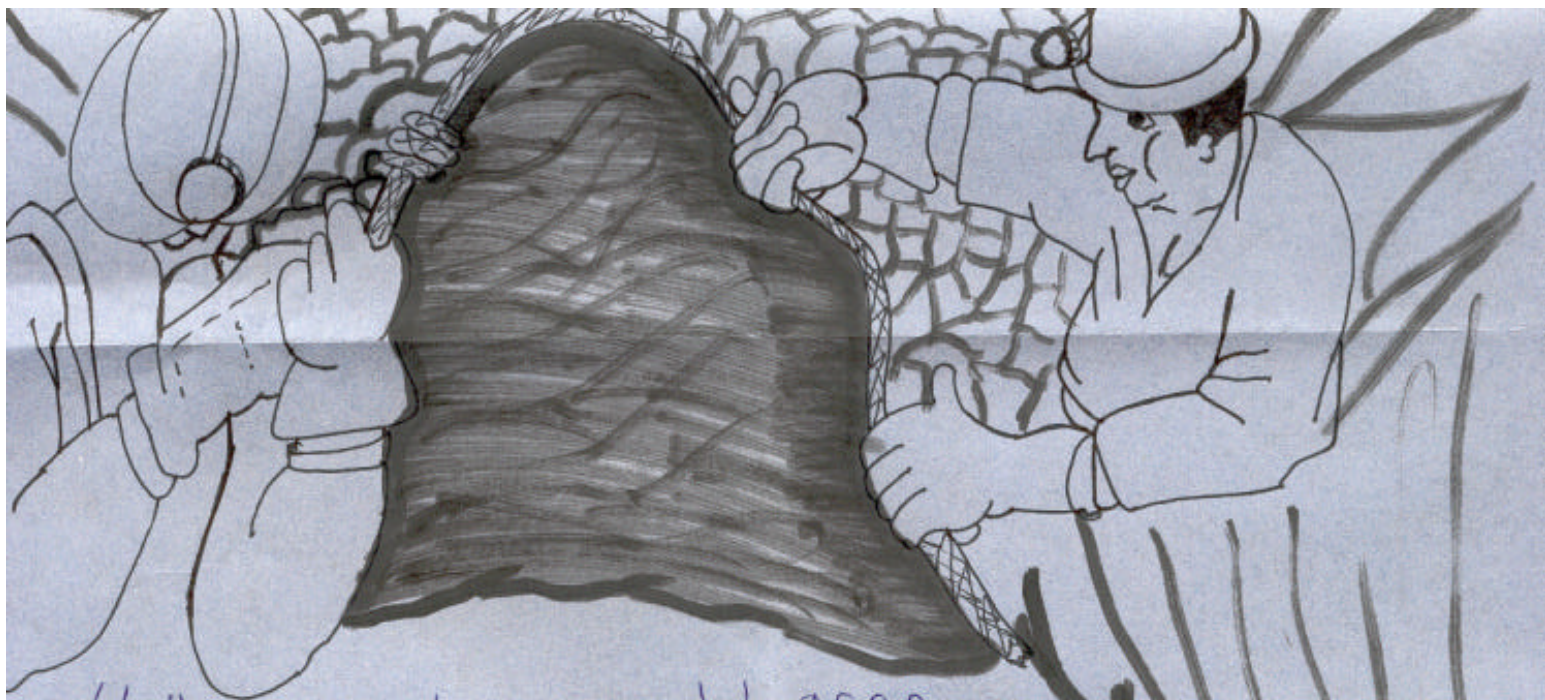
Sophie is hier bijna 2 maanden geweest; en het was leuk om met 2 te zijn; samen eten, kletsen, ideeetjes uitwerken, eens een weekendje er tussenuit... Ze heeft dansles gegeven wat een groot succes was, en creatief atelier. Als afsluiter van haar lessen en van m'n Engelse lessen, hebben we een filmnamiddag georganiseerd met pannenkoeken (weeral)!

Binnenkort begint de wintervakantie; we weten nog niet precies wanneer, 24 of 30 juni. En neen, we gaan weer niet stilzitten: bijlessen wiskunde, fysica en chemie, een intercollegiale karaoke wedstrijd, een basketbal competitie, en creatief atelier waarin we het lokaal waar de bibliotheek moet komen in een fris kleedje gaan steken met de kinderen. De meubels voor de bibliotheek zijn al getekend en de timmermannen beginnen met hun prijzen en voorstellen af te komen. De gevraagde prijslijsten voor boeken beginnen ook binnen te komen. Het zou mooi zijn moest de bibliotheek af zijn voor ik vertrek!

Het is een hele ervaring om hier te zijn, maar het is niet altijd even makkelijk. Soms loop ik tegen een muur, of heb ik het gevoel water naar zee te dragen. Soms raak ik de moed even kwijt als er weer afspraken niet worden nageleefd, of als ik er weer alleen voor sta. Maar als ik dan de gezichtjes van de kinderen zie, een verlegen puber die openbloeit, een jongere die op een vergadering het woord neemt en opkomt voor de eisen van de jeugd, of als we een kaartje van dank krijgen,... dan weet ik dat het allemaal de moeite waard is! En gelukkig voel ik gedragen door velen uit Vlaanderen, en ook hier zijn er mensen die me telkens weer een groen takje hoop geven!

Ik hoop dat het met jullie allemaal goed gaat, en stuur jullie vanuit Llallagua veel koude, maar toch hartverwarmende groetjes toe!

hilde

Lalagua, 15 de Mayo del 2002

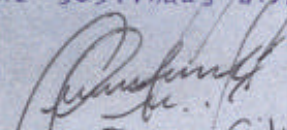
Queridos amigos de Bélgica:

En principio agradecerles por toda la ayuda que nos brindan para realizar nuestras actividades nosotros trabajando para conseguir que los jóvenes del municipio participen de eventos que los alejen de las drogas y el alcohol.

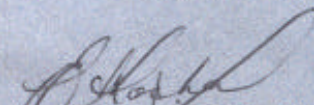
Muchas gracias... Elizabeth Rocha

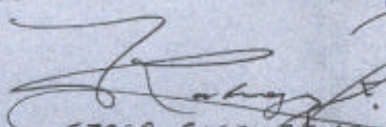
Queridos amigos agradecemos toda la colaboración brindada de parte suya para poder realizar nuestro sueño y esperanza que tenemos para que en nuestro municipio rebaje el porcentaje del alcoholismo y drogadicción. Elizabeth Córdova Ortiz.

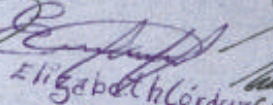
También agradecerle de antemano la colaboración que nos brinda a la asociación; con los objetivos de sobresalir adelante con nuevas expectativas de mejorar, e enriquecer nuestras doctrinas célebres: Sin más que decirle me despido de sus lindas atribuciones: Eduardo Zamorano Ignacio "Gracias"

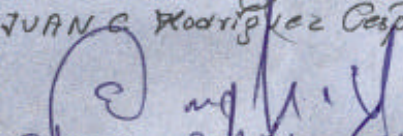

Julia Flores Silvestre
Vocal

Eduardo Zamorano
Ignacio

COORDINADORA CIJMLL

STALO EJECUTIVO
JUAN C. Rodríguez Céspedes

Elizabeth Córdova Céspedes
STALO Hacerlo
STALO Cultura

Edgar P. M.

Hilde Vandelanotte
ASESORA AJMLL

Op visite bij de TIO

(vervolg) *Peter Decat*

Na onze ontmoeting met de TIO kruipen we verder, eerst het hoofd gebogen, dan dubbel geplooid, tenslotte op handen en knieën. Hier en daar buigen vermolmde stutbalken vervaarlijk door. Eindelijk bereiken we ons doel: een breder en hoger uitgehouwen ademruimte, LUGAR De PICCHEO (plaats voor kauwen van coca) van cuadrilla (eenheid) 481. Een vijftal mannen met ontbloot bovenlijf liggen lui tegen een rostwand. Hun taal is een groezelig Spaans, doorspekt met Quechua. We gaan naast hen liggen.

Met mondjesmaat kruipt de rest van de cuadrilla binnen. Pas als de groep voltallig is komen coca, alcohol, en sigaretten boven. De alcohol toert van mond tot mond. Vóór elke slok krijgt PACHA-MAMA (moeder aarde) enkele druppels.

Een belangrijk ritueel: Moeder Aarde is de bron van alles en krijgt steeds een deel terug waaruit dan nieuw leven ontspruit. Wederkerigheid, in elke betekenis, vormt de basis van de indiaanse cultuur. De mijnbouw, door de Spanjaarden ingevoerd, is heel onindiaans, heiligschennend. Niemand kan Moeder Aarde ongestraft beroven. De eeuwige natuur-cyclus van

krijgen en geven, van dood als zaad voor nieuw leven is verstoord.-

Van de cocablaadjes krijgt PACHA-MAMA de nerven. De cocaproppen tussen tanden en wangen zwellen. Straks bij het labeur zuigen ze het cocasap van Moeder Aarde dat hen wondere krachten schenkt.

Hier in het rijk van de TIO gelden er andere wetten dan buiten. Er is de gedeelde angst voor het gevaar, het gezamenlijk zwoegen en afzien. Buiten in het rijk van dirigenten, administratie en mineraalopkopers is er de afgunst, de haat, de gevechten, de zuiplapperij, het slaan van vrouwen en kinderen.

Maar hier, geborgen in de (hele) warme schoot van Pacha-mama wonen mensenkinderen. De zwijgbarrieres breken en ze dromen luidop over een echt coöperativisme, over betere werkomstandigheden en rechtvaardige verdeling. Ze uiten hun woede over onverschillige en zichzelf verrijkende dirigenten, over autoriteiten die hen in de kou laten staan, over afpersingen van de mineraalopkopers. Ze vertellen over het fatale ongeluk van de voorbije maand waarbij twee van hun makkers het leven lieten.

Enkele Makunko's kronkelen zich uit een kruipgat. Het beeld van die jonge mannen, soms nog kinderen, graaft zich

voorgoed in ons geheugen. Uitgeteld ploffen ze zich neer. Geen woord. Het zweet gutst over hun gelaat. Hun T-shirts zijn doorweekt. Vrij snel komen ze bij en maken zich klaar om de zware zakken mineraal in hun k'eperina's naar boven te sleuren. De makunko's zijn de nieuwkomelingen in de mijn. Zij sjouwen het mineraal naar boven. In ruil mogen ze tijdens de rustpauzes van de "anciens" wat werken de parajes (waar de mineraalader loopt). De parajes van caudrilla 481 beschrijven ze als hels. Ze moeten er hun lichamen in bochten wringen. De temperatuur loopt op tot 40° C. Er komt weinig zuurstof door. Met tussenpozen daveren ontploffingen uit naburige parajes. In twintig minuten plaatsen ze er met hamer en beitel dynamietstaven in de rots. Dan haasten ze zich uit het kruipgat. Na de ontploffing keren ze terug om de K'eperina's te vullen, die duwen ze dan met hun voeten de konijnenpijp uit.

We volgen de makunko's naar boven. Of we moeten helpen dragen? Overmoedig proberen we gelijke tred te houden met onze voorgangers. Een paar etages verder moeten we ons gewonnen geven en met een brede grijns nemen ze onze zakken over. De mankunko's storten zich opnieuw naar beneden, tot zesmaal op en af. We slepen ons de mijn uit.

Wara, een meisje op het platteland

naar een verhaal van Alicia Duvonje Ortíz

Wara hoorde hoe haar moeder het vuur aanstak. Een straaltje licht viel binnen door een spleetje in de deur van hun kleine huisje van één kamer groot dat gebouwd was uit klei. De vader, de grootmoeder, Lucho – de grote broer – en de kleinste broer die nog geen drie maanden oud was, sliepen op de grond, op een stapel dekens. Wara stond op en duffelde zich goed in om haar moeder te helpen, net op het moment dat zij al riep dat de soep klaar was. Iedereen begon in beweging te komen en kwam rond het vuur zitten. Het was een dikke soep van oca (zoete aardappel). Droog schapenvlees werd bewaard voor feestdagen en Wara had nog nooit gedurfd om op een gewone dag vlees te vragen. De vader nam een chuño (aardappel die bevroren wordt) en zuchtte diep: "Vandaag gaan we oogsten. Maar het heeft zo onregelmatig geregend dit jaar..."

Wara ging dicht bij haar moeder zitten, en vroeg haar voor de zoveelste keer, omdat ze graag hoorde vertellen over deze dingen:

"Mama, is de berg man?"

"Ja", antwoordde haar moeder terwijl ze verder bleef koken, "en de vallei is vrouw. Daarom bestaan de beste huwelijken tussen een man van de bergen en een vrouw van de vallei. Hij die van de bergen komt, brengt zout mee, en schapen en aardappelen. En zij die van de vallei komt, brengt fruit mee, en honing en maïs. En zij helpen elkaar wederzijds. Deze mooie gewoonte heet "yanantin", het mooiste woord in de taal Aymara."

"En zijn de geesten van de bergen mannen?"

"Ja, en hun vrouwen zijn de waterbronnen."

"En de zon?"

"De zon, Tata Inti, is man, en de maan, Mama Killa is vrouw."

Het meisje wilde graag bij haar moeder blijven die zoveel dingen wist, maar het was tijd om naar de kudde llamas en schapen te gaan. Samen met haar nichtje Ernestina riep ze luid om de kuddes bijeen te roepen. Het is niet gemakkelijk om 12 schapen en 50 llamas bijeen te houden! Terwijl Wara en Ernestina met de kudde aan het wandelen waren, waren ze schapenwol aan het spinnen.

"Heeft je vader al beslist om naar de mijn te gaan?" vroeg Ernestina.

"Ja," zei Wara, "als de opbrengst van oogst slecht is, zal hij naar Llallagua vertrekken. Maar ik wil niet dat hij in de mijn gaat werken, in die donkere tunnels, zoals jouw vader."

"Maar mijn vader verdient geld in de mijn," zei haar nichtje wat verveeld.

"Ja, dat kan wel zijn, maar hij komt nooit op bezoek om jou en je moeder te zien. Bovendien, het stof van het tin in de mijn maakt de longen kapot. Mijn mama heeft dat gezegd."

Toen Wara 's avonds thuis kwam, was het stil in huis. De oogst was mislukt: alle aardappelen waren droog en klein, ze zouden zelfs niet dienen als zaad voor een nieuwe oogst.

"Laten we iets eten", stelde de grootmoeder voor. Ze maakte een kuiltje in de aarde, legde daarin aardappelen en gedroogde kruiden, bouwde daarrond een kleine oven met aardkluiten en stenen, en stak het vuur aan. Na 20 minuten riep ze iedereen om te eten. Er werd niet veel gezegd, hoewel de aardappelen lekker waren. Iedereen dacht maar aan één ding: het onvermijdelijke vertrek van hun vader...

Wisten jullie dat

- ☞ de Paasvakantie met Nikie een deugddoende verademing was.
- ☞ ik het verschil niet weet tussen een avocado en een aubergine als ik veel koorts heb.
- ☞ Sophie hier net op tijd is vertrokken, want de weg is weer al eens geblokkeerd in Huanuni.
- ☞ en dat Sophie lekker kan koken!
- ☞ honing en peperkoek uit België op een Boliviaans broodje heel lekker is, net zoals echte vanillepudding van Imperial – dankjewel voor de lekkere pakjes van de laatste weken mama, Nikie, Alexandra, Marc, ouders van Sophie!
- ☞ een grote dankjewel ook aan de directie, leerkrachten en leerlingen van de Broederschool en het Sint Lutgardisinstituut van Roeselare voor hun inspanningen om wat geld bij elkaar te sparen voor de bibliotheek.
- ☞ Hilde en Ann, dankjewel om jullie met m'n belastingsaangifte bezig te houden – zoals altijd ver van mijn bed natuurlijk!
- ☞ Edith en Willemien een brief schreven aan Wanda waar ze heel blij mee was, maar jammergenoeg is ze niet te motiveren om een antwoord te schrijven!
- ☞ ik mijn engagement op de parochie wat beperkt heb wegens tijdsgebrek en ik nu toch een halve zondag vrij heb.
- ☞ er mensen zijn die denken dat het hier warm is!?
- ☞ en dat ik op 3 vingers al kloven heb van de koude – mijn linkerhand natuurlijk, pech...
- ☞ velen me steunen omdat België tegen Brazilië verloren heeft... Alexandra, aan welke kant sta jij nu?!
- ☞ ik de tweede week van juli op bezoek ga naar de zusters en de mensen van het Hospital Dermatológico van Jorochito (Santa Cruz) waar ik in '95 vrijwilligerswerk deed, en ik daar echt naar uit zie!
- ☞ de groep SAR, de "helpertjes", gegroeid is van een groep van 10 naar 70! Vooral in de praktische lessen hebben we veel plezier, al laten ze me vaak doodgaan!
- ☞ dat ik op donderdag 26 september om 18u35 in Zaventem zou moeten aankomen en ik ontzettend verlang om onze nieuwe thuis in de Klokkeputstraat 89 te zien!
- ☞ we ervan overtuigd zijn dat Hilde héél blij zou zijn met veel vakantiekaartjes. Stuur je ook dat van jullie naar :
Hilde Vandelanotte
Casilla 24
Llallagua
Bolivia
- ☞ Hilde een echte 'financiële manager' aan het worden is ? Van een Boliviaanse organisatie kregen ze financiële steun voor hun project en niet zo maar een beetje : voor 2002 en 2003 telkens 800 dollar. Een reden om te feesten in Llallagua ... en er hier één op te drinken, want dat bewijst ook dat ze daar in de jongerenwerking geloven ...en er iets aan willen doen !
- ☞ De graad van onduidelijkheid van de brief uit Bolivië in dit nummer, te maken heeft met blauwe inkt en scanners en 't feit dat beiden het niet zo goed met elkaar vinden. Maar dat we ondanks dat Lieven en Hilde héél héél dankbaar zijn voor het vele werk dat zij aan deze brief doen en bij deze ook aan hen een deugddoende vakantie wensen.